У стінах храмів і колиб
сіяв нам святково,
як сонце, випечений хліб
і виплекане слово.

І люблять люди з давнини,
як сонце незагасне1[1],
і свій духмяний хліб ясний,
і рідне слово красне.

Бо як запахне людям хліб,
їм тихо дзвонить колос,
і золотом сіяє сніп
під жайворона голос.

І, мабуть, тому кожну мить
бешкетнику-харцизі2[2]
їх слово батьківське звучить,
як заповідь у книзі,

цей сплав чудесний, золотий
з ядристих зерен літер:
"Не кидай хліба, він-святий,
не кидай слів на вітер!"

1[1] Незагасне — те, що не можна загасити.
2[2] Харциз — розбійник, грабіжник.